

Under Betsmodel, der varede 4 Timer, tilbød Politimesteren at hente Plakaten (som altså ikke paa det Tidspunkt var i Justitsministeriet). Amtmanden afslag imidlertid Tilbudet, — og den ligger antagelig endnu i Politimesterens dertil indrettede Skuffe.

Politivedtægten giver Dem alt-saa Svar paa, hvad man maa eller ikke maa paa Gaderne, men vilde det ikke være hensigtsmæssigt, at vi fik en ny tidssvarende Politivedtægt, som baaede Borgere og Politi kunde rette sig efter?

F. Wellejus.

Tak for disse haardt tiltrængte Oplysninger! Nu maa man alt-saa upaatalt pille videre — men er det ogsaa lovligt at lade »Resultaterne« flyde om paa Gaden? Ja, vi spør bare?

Red.

Hvalkød.

Som formentlig frembydende Interesse for Bladets Læsere skal man efter Aftale med Lagtingets Hvaludvalg meddele, at der med Købmand Gudmund Mortensen, Tveraa er indgaaet Kontrakt om Levering af Hvalkød til den færøske Befolkning i Aaret 1934.

Prisen er 9 Ore kontant pr. kg. Kødet skal være paa godt og friskt som muligt, da det skal anvendes til Menneskeføde.

Beboerne i fjernere liggende Kommuner kan vælge en Repræsentant, der paa deres Vegne kan lade Kød afskære. Nærmere Aftale træffes mellem denne Repræsentant og Bestyreren paa Stationen.

Køberne afskærer selv Kødet efter Anvisning af Bestyrer eller Formand. Arbejderne paa Stationen maa ikke modværdigt forsinker, og Kødet skal uden Ophold bringes bort.

Videresælgere af Kød, der vil have højere Pris end 16 Ore pr. kg i hele Maal (50 kg) og derover og 18 Ore pr. kg i smaa Partier, kan kun faa udleveret Kød efter Samtykke fra Udvalgets Formand og Amtet. Købmand Gudmund Mortensen har Ret til at sælge og levere Kød til Bygder udenfor Lopra for en Pris af indtil 16 Ore pr. kg i hele Maal (50 kg) og derover og 18 Ore pr. kg i smaa Partier leveret det paagældende Sted.

Uforsvarlig Behandling af Kødet i sundhedsmæssig Henseende vil kunne medføre Forbud mod Salg til de paagældende.

Kontrakten findes opslaaet paa Hvalstationen, hvor enhver kan gøre sig bekendt med dens fuldstændige Indhold.

Klager over Personer, der tager uberettiget Fordel ved Videresalg, eller som behandler Kød, der skal videresælges, paa uforsvarlig Maade, kan indsendes til Amtet.

Ringberg.

Toiletsæben „Okkara“ er den fineste fine og den billigste billige af al Toiletsæbe.

Teir, ið fóru.

Av tí, at so mong menniskju hava so góðan hug til at vita alt, bæði hugnaligt og óhugnaligt, hava vit fingið nœvnini á teimum monnum, sum óll nú eru ivaleysa víis í eru farnir undir við skipinum „Nólsoyggin“.

Nœvnini á teim sjólátnu eru:

Skipari	Hans D. Hansen,	Tórsvík	giftur.
Bestumaður	Vilhelm Hansen,	—	Bróður.
Fiskari	Magnus P. Hansen,	—	giftur.
Kokkur	Bernhard Henriksen, Sandavágur	—	Bróður.
Fiskari	Johs. Henriksen,	—	—
Fiskari	Magnus Poulsen,	Kollafirði.	—
—	Alif Danberg,	Tórsvík	—
—	Edw. M. Frits Hansen,	—	—
—	Joen Peter Thorsvig,	—	pápi og
—	John M. Sofus Petersen,	—	sonur.
—	Poul Edw. Chr. Poulsen,	—	—
—	Johs. Olsen,	giftur	—
Motorpassari	Samuel J. Jacobsen,	—	Bróður.
Fiskari	Ole Jacob Jacobsen,	Oyrabakka	báðirgætt.
—	Jens Chr. Petersen,	Kollafirði	—
—	Poul M. F. Johansen,	Eiði	Bróður.
—	Hans Andr. Johansen,	—	—
—	Hans Jacob Ejdesgaard,	—	—
—	Joen R. Nybo,	giftur,	Hvítanes
—	Peter Johan Joensen,	Sandi	—

Vi fremstiller nu færøsk Smelteost den er fed velsmagende og billig.

A/S Thorshavns Mælkeforsynig & Margarinefabrik.

Teir deyðu og tey sum eftir sita.

Aftur hevur havið kraft silt offur fyri tær gávur tað gav, eitt stórt offur av raskastu monnum. Ósekir vórðu teir givnir, í stríðnum fyri dagligt breyð til sín og síni tók havið teir, ósekir eins og í fornöld hinar hvítlæddu ungmyr, sum vórðu givnar til teir ómettligu gudarnar, sum hvørt ár kravdu offur.

Eftir sita einkur og børn, foreldur, systkin og trúlovaður gentur, sum nú mistu hvør tann, tær hovdu funnið sær at liva livið saman við, eftir sita tey óll við sorgini og neyðini. —

Millum teir, ið fóru, vóru Bernhard og Jóhannis Henriksen úr Sandavági. Tíðliga vórðu teir faðrleysir, og mamman sat eftir í trongum kortum, so lítið kendu teir til livsins blíðskap. Góðir dreingir vóru teir, væl dándir av óllum, og nú vóru teir komnir til manns — og so tók havið teir, tað sum ikki spyr hvør ið er, bara tekur! Bernhard var hann, sum aftaná deyðan bar boð í bý og lat ókku vita av, at teir vóru fallnir á vali í livsins stríði fyri hitt dagliga breyðið. — Eisini hana, sum eftir situr kenni eg, hon og teir báðir bróðurnir taldist millum míni gomlu skúlabørn.

Fríður verði við teimum, um teir eru eingi altan góð minni. — Fríður verði við teimum óllum, sum farnir eru.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand — hvorfor bruge udenlandske Sæber, naar De kan faa færøske, som er bedre og billigere, fra Fabriken „OKKARA“

Der er ingenting der maner —

En spændende Novelle fra vore Dages Berlin, bygget over en virkelig Begivenhed. Af J. Chr. Müller.

Han selv kender jeg ikke. Jeg hørte Beretningen om ham af en bleg og rystende Maskinarbejder fra Flensborg — en af de mange Flygtninge, der i Dagen efter Hitlers Sejr søgte over Grænsen for at finde en kort Tids Fred for sine Forfølgere og samle Kræfter til fornyet Kamp. Men gennem det, jeg hørte om ham, blev han for mig et Symbol paa Tusinder andre — paa hele den Del af Arbejderklassen, der rundt om i Landene, lokket af store Ord og gyldne Loffer og beruset af mystiske Taler om Folkeaaend og Folkesjæl gaar i Tjeneste hos deres Dødsfjender — hos den sorte Reaktion, men som en Dag vil vægne op og finde sin rette Plads paa Fronterne, som han — den ukendte Soldat, jeg her vil fortælle om.

Han var Soldat under Verdenskrigen, en god Soldat for sit hellige Fædreland og sin Kejser. Han avancerede i Løbet af Aarene og var ved Fredsslutningen en fint dekoreret Befalingsmand.

Selvfolgelig traadte han ind i Noskes Garde — netop som den gode Soldat, han var, og fordi han ikke kunde tænke sig at sige Fedlivet og Uniformerne Farvel. Det var ganske naturligt for ham at bytte den fælgraa med den grønne Uniform.

I det civile Liv var han Maskinarbejder, men det var jo saa længe siden, og Krigsaarene havde omtrent svedet selv Erindringen om Værkstedet og Fabrikkerne bort. Den fine Soldat gyste, naar han en enkelt Gang skænkede det en Tanke, at han skulde tilbage til Trædemøllen igen — men foreløbig saa det ikke ud til Fred — i hvert Fald ikke i Morgen, — saa den Tid den Sorg — han tænkte som de Tusinder andre Soldater tænkte.

Op da han stod ved Indgangen til Fabriken paany efter at

have ombyttet Feldwebeluniformen med det nu moderne Sæt Søndagstøj med Jernkorssnoeren i Knaphullet, kom Spartacus-Revolutionen og skænkede ham en — maaske ubevidst haabet — Forkængelse af Livet under Færnerne.

Som dekoreret Befalingsmand og hæderfuldt saaret — hvert af hans Ar bar et af de Stednavne, der er ridet med Blod i vor Hukommelse — blev han straks antaget i den grønne Sikkerhedsgarde og fik Kommandoen over en Maskingeværtsdeling.

Han kom i Ilden med det samme. Den røde Bølge rullede hen over Tyskland, drevet af Karl Liebknechts Taler — og længe bølgede Kampen op og ned, indtil den endte med Regeringens blodige Sejr.

Han passede sin Pligt lige saa hæderfuldt, nu han kæmpede i Berlins Gader, som han havde gjort det paa Fronterne. Han fulgte de Befalinger, der blev givet ham, og han tænkte ikke et Øjeblik paa, at der kunde være nogen etisk Forskel paa denne Krig mod Landsmænd — og Klassefæller — og den, der — ud fra et borgerligt Synspunkt — føres mod fjendtlige Nationer til Fædrelandets Forsvar. Han var en god Soldat — ikke andet — folte og tænkte kun efter det Reglement, han fik udleveret, og handlede kun efter de Befalinger, der blev ham givet.

Borgerkrigen endte, men han blev i Korpslet. Uniformen, Vaabnene og de hyppige Marchure — altsammen mindede det ham om Krigen og Livet der ude ved Fronten. Somme Tider havde han Arbejde — somme Tider ikke; det var uæstentligt, han var og blev Soldat.

Efterhaanden dukkede saa Hitlerhærens brune Uniformer op og tiltvang sig Opmærksomheden — ogsaa hans. Her folte han Krigsaandens leve endnu tydeligere end i sin egen Hær. Slagsangene, de fraadende Taler, de hyppige Slagsmaal, altsammen kaldte det paa Manden fra Verdenskrigen. Han fandt ogsaa mange af sine gamle Krigskammerater i den brune Hær — og en Dag gaar han hos dem i Rækkerne — syngende Horst Wessel-Sangen — højre Arm i Vejret — Heil Hitler!

Saa er det en Dag, at hans Skæbnetime er inde. Det er i Tiden kort før Hitlers Sejr. I et eller andet Arbejderkvarter er der Uroligheder. De Røde har kaldt Arbejderne ud til Demonstration mod Prisstigning og Lønnedskæring. Brunsjkørterne hjælper Politiet med at rydde Gaderne. Han ligger med sine Maskingeværter paa et Gadehjørne, da et Demonstrationstog kommer op mod ham; men det er jo sket ham saa tit. Det er de samme aandeløse Minutter — Skarerne, der smelter sammen foran ham og oploses, efterladende sorgeligt samme stillfærdige Ligdynger, hvor Projektillerne har fejlet. Han føler allerede, hvordan han bliver grebet af den bevidstløse Kamp-ekstase, der faar hans Hjerte til at banke i Takt til Maskinkanonerens Skrallen og gør ham til et Led af selve den Mordmaskine, han behersker. Bag sig hører han, hvordan Befalingsmændene rykker ind under Skyttelinjen. Den Menige, der betjener det Maskingevær, han selv ligger ved, prøver Mekanikken og lægger sig tilrette.

Alt er klar til at virke. Han ser de kendte røde Flage og de revolutionært blussende

Bannere med de kategoriske og blodige Inskriptioner blafre over Mængden. Han beregner køligt og tilvandt Afstanden og udser sig et Skilt nede i Gaden — naar Tøten er udenfor — saa —

Nu er de udfør det. Stormtroppsførerne bag ham hvæser deres Ordre — han gentager dem højt og langtrukket, ser et Øjeblik igen mod Menneskeholgen, der bruser op imod ham —. Det eneste, han senere selv erindrede, var, at den forreste Fane var hans egen Fagforenings — og at han undrede sig over, at han ikke havde lagt Mærke til det for.

Saa griber Begivenhederne ham. Han ser Skytten dreje Maskingeværts Pibe tilvenstre for at vifte Gaden af — og isamme Nu har han revelt sin svære Pistol op og hugger med Kolben den iufærlende Skytte ned, lige idet denne har Fingeren paa Aftrækkeren.

Hvorfor han gør det, og hvorfor han først gør det i dette Øjeblik, forstaar han ikke engang selv. Han er fra nu af ikke Herre over sit eget Liv. Skæbnen driver viljeløst med ham.

Officeren bag ham er lynsnart sprunget op, og for et susende Kolbeslag i Baghovedet synker han om ved Siden af den døde Maskinskytte.

Rundt om knitrede Maskingeværterne, og Folkehoben skreg. Kun faa af de mange, der deltog i Bataljen, lagde Mærke til de besynderlige og marionetagtige Optrin med Maskinkanonen i Centrum; men en enkelt af de faa netop en af de Rodes Spioner i Hitlerhæren. Han bar den brune Uniform, og det lykkedes ham derfor at faa bragt den stadig bevidstløse i Sikkerhed. Officeren, der huggede ham ned, var faldet for en veltretet Brosten, ellers var det maaske ikke lykkedes at redde den anden fra Forræderens korftaltede Død op ad Muren for Stændtrens Geværpiber — eller for slet og ret at blive »fanget af« med Kuglen fra en Officerpistol, hvis kolde Løb trykkes ind bag hans Ore.

Af de røde Kammerater blev den saarede Brunsjkørte behandlet med den yderste Omhu og Agtelse. Der er jo altid mere Glæde i Himmerig over een Synder, der omvender sig, end over de mange Retfærdige. Man udlagde hans mærkelige Gerning som et Bevis paa, at han havde faaet Øjnene op for det Forræderi, han begik mod sine Klassefæller og Fagkammerater ved at tjene Reaktionen — først i Gaden — siden i Hitlerhæren Og kunde de vel andet?

Selv beskyttede han ikke sin Gerning ved nogen Frase — forstod den simpelthen ikke. Ganske kort sagde han til dem, at de vel havde Ret, men at han iøvrigt ikke huskede noget siden det skæbnesvangre Sekund, han saa den gamle Fagforeningsfane blafre over Demonstrationstoget.

Uforberedt og eksplosivt var han vendt tilbage til sin Klasses Rækker, og saa blev han der. Ved Læsning af de Smaapjeer, Kammeraterne stak ham i Haanden, og ved Samtaler med dem fik han jo efterhaanden den teoretiske Begrundelse for sin Handling. For første Gang i sit Liv begyndte han at se sig omkring i Tilværelsen og saa, at han til nu havde været et blindt Redskab i den blodige Kapitalismes Hænder. Langsomt og besværligt herte han at tænke konsekvent og se sin Plads og sin Opgave.

(Fortsættelse paa 4. Side).